

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.233 van 10 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 september 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij, bijgestaan door advocaat V. MOUBAX, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 19 juni 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 8 augustus 2000 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. In dringend beroep trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 augustus 2003 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. De Raad van State verwierp de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die tegen deze beslissingen werden ingediend bij arrest van 1 februari 2008.

1.4. Verzoekers dienden op 1 juli 2003 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 11 juli 2006 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing werd een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

1.6. Verzoekers dienden op 9 februari 2007 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 20 februari 2008 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.8. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde bij beslissingen van 27 juni 2008 aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd op 15 juli 2008 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest van 31 oktober 2008 (nr. 18.175) deze beslissingen vernietigde.

1.9. Op 31 juli 2008 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.6. vermelde aanvraag onvankelijk doch ongegrond te verklaren. Verzoekers werden hiervan op 19 augustus 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Verzoekers vragen de tegenpartij te laten veroordelen tot de kosten. De Raad beschikt vooralsnog niet over een dergelijke bevoegdheid en kan derhalve niet ingaan op deze vraag.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet evenals de schending van "*de principes van een goede rechtsbedeling*", van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), en van "*de algemene rechtsbeginselen en het proportionaliteitsbeginsel*". In fine van het verzoekschrift wordt het middel aangevuld met een verwijzing naar de schending van het zorgvuldigheids-beginsel.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar

beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van (oud) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat de redenen die verzoekers hebben ingeroepen om een machtiging tot voorlopig verblijf te verkrijgen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Verzoekers betogen ondermeer als volgt:

“Overwegende dat men tevens ten onrechte motiveert dat het feit dat de asielprocedure meer dan drie jaar geduurd heeft geen situatie doet ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zouden kunnen maken op een verblijfsrecht. Dat de eerste procedure meer dan drie jaar heeft geduurd en de tweede nu reeds vijf maanden en betrokkenen nog steeds legaal in het land verblijven zodat men bijna vier jaar heeft.

Dat men tevens de twee legale periodes mag samentellen zodat men aan vier jaar geraakt.

Dat dit zelfs in casu niet nodige is aangezien de termijn van drie jaar toepasselijk is gelet op het feit dat er een minderjarig schoolgaand kind is.

Dat de motivering hier niet strookt met de werkelijkheid.

Dat betrokkenen hierbij verwijzen naar een arrest van 10.04.2006 van de Raad van State (arrest 157.452) waardoor via dit arrest een weigering van regularisatie werd opgeschort waarbij DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure en waarbij de Raad van state oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Dat derhalve ondanks het gebrek aan wettelijke basis de DVZ de richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat hieruit volgt dat wanneer de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan drie jaar geen uitvoerbare beslissing hebben genomen indien het een gezin betreft met een schoolgaand kind de schoolplicht van de kinderen tijdens de asielprocedure een redelijke termijn moet overspannen.”

3.7. De bekritiseerde passage van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 19.07.2000 werd afgesloten op 28.08.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 01.09.2003. Vervolgens dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in op 20.02.2008, die op datum van 27.06.2008 werd behandeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming', hen betekend op 30.06.2008. Op 15.07.2008 werd door betrokkenen een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat heden nog hangende is. Tijdens de periode tussen beide asielprocedures verbleven betrokkenen op illegale wijze in het land. De duur van de eerste procedure - namelijk iets meer dan drie jaar - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkenen aanspraak zouden kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)”

3.8. De eerste asielprocedure van verzoekers heeft blijkens het administratief dossier geduurd van juni 2000 tot augustus 2003. Dit betekent dat de eerste asielaanvraag 3 jaar en twee maanden geduurd heeft. De tweede asielprocedure startte op 20 februari 2008 en liep op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, vijf maanden. Samen genomen duurden beide asielprocedures 3 jaar en 7 maanden. Verzoekers stellen dat in casu het regularisatiecriterium van drie jaar asielprocedure toepasselijk is, aangezien hun minderjarig kind, dat geboren is op 25 juli 2001, ondertussen schoolgaand is.

3.9. Het regularisatiebeleid inzake langdurige asielprocedure werd nader geëxpliciteerd in een *“toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* die opgesteld werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en gepubliceerd is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum. Het Vlaams Minderhedencentrum stelt dat deze tekst gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006. De Raad stelt vast dat deze tekst niet meer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken staat. Op de terechtzitting van 27 november 2008 werd aan verweerder gevraagd of de Dienst Vreemdelingenzaken deze *“toelichting”* nog steeds toepast. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat deze nota nog steeds toegepast wordt voor hangende aanvragen die ingediend werden op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. In deze toelichting wordt vermeld dat de specifieke humanitaire situatie inzake de onredelijke duur van de asielprocedure, vreemdelingen betreft wier asiel-procedure al minstens vier jaar aangesleept heeft (drie jaar indien hij een kind/kinderen heeft dat/die 6 à 18 jaar oud is/zijn en naar school gaat/gaan), zonder dat de instanties die bevoegd zijn om over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de asielaanvraag te beslissen een uitvoerbare beslissing hebben genomen. Hierin wordt tevens vermeld dat men rekening kan houden met de termijn waarbinnen twee asielprocedures die na elkaar worden ingediend werden afgesloten. De Raad wenst erop te wijzen dat, ook al kan deze toelichtingsnota slechts beschouwd worden als een commentaar op artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en zij niet de draagwijdte van de wetgeving kan veranderen, zij desalniettemin een gedragslijn vormt voor de behandeling van aanvragen die ingediend worden op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet zodat zowel verzoeker als de Raad zich erop kunnen steunen (cfr. RvV, nr. 6.445 van 29 januari 2008).

3.10. Verzoekers kind was niet schoolplichtig tijdens de eerste asielprocedure en derhalve dienden verzoekers conform de bovenvermelde criteria vermeld in de toelichtingsnota van de Dienst Vreemdelingenzaken een asielprocedure van vier jaar doorlopen te hebben opdat die als onredelijk lang kon beschouwd worden en derhalve als grond voor regularisatie in aanmerking kon genomen worden. Sedert september 2007 is verzoekers kind schoolplichtig. Indien men verzoekers beide asielprocedures samentelt voldoen verzoekers, zoals zij terecht stellen, aan het regularisatiecriterium van drie jaar asielprocedure gelet op een schoolplichtig kind. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister enkel rekening houdt met de duur van de eerste asielprocedure en geen rekening houdt met de duur van de tweede asielprocedure die op het ogenblik van de bestreden beslissing hangende was bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels een opschortend beroep. De bestreden beslissing motiveert niet waarom de tweede asielprocedure niet meegerekend wordt. In zijn nota beantwoordt verweerder evenmin het argument van verzoekers dat de motivering van de bestreden beslissing niet strookt met de werkelijkheid aangezien de twee behandlings-termijnen van de asielaanvragen moeten samengeteld worden en in casu een behandlings-termijn van drie jaar voldoende is, gelet op hun minderjarig kind. De Raad dient dan ook vast te stellen dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de in punt 1.6 bedoelde aanvraag niet alle relevante gegevens die hij bezat in ogenschouw heeft genomen, waardoor hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

3.11. Het middel is gegrond voor zover de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden de overige opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen niet besproken. Zoals ter terechtzitting reeds meegedeeld werd, komt het niet aan de Raad toe om in de plaats van de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers regularisatieaanvraag te gaan beoordelen op basis van hun integratie en de in dit verband overgelegde stukken.

3.12. De verzoekende partijen hebben een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van 31 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.